

1950

საქართველოს საბჭოთაო
საგარეო ურთიერთობების
მინისტროს
საგარეო ურთიერთობების
საბჭოთა საგარეო ურთიერთობების
მინისტროს

საქართველოს საბჭოთაო
საგარეო ურთიერთობების
მინისტროს
№ 188
23/10/50

ს ა ბ ე რ ი ს ნ ა რ ო ს ა ა თ ი

ვინც მსოფლიო ბატონობას
სისხლის ღვრით და ომით ედის
მას უთუოდ დასასრული
აქვს ჰერინგის და ჰიტლერის!

ყუღებს მათ შუა აქანავეებს
კვდავ საათის მშვიდი ძგერა,
ქაში დაჰკრავს, დასრულდება
სისხლისმღვრელთა ბედისწერა.

ნახ. ვ. ლომიძისა

ნ ი ა ნ მ ი

საქართველოს საბჭოთაო
საგარეო ურთიერთობების
მინისტროს

1. ტრიუგველი—უოლ-სტრიტის გულისათვის შეეწყით საცოდავ გენერალს, ცოტაოდენი საზარბაზნე ხორცი გვიბოძეთ...

2. ამერიკელი ძია—არა გრცხვენია, ამოდენა ბიჭი ხარ და მათხოვრობ, —დროა ბანდიტობას მოჰკიდო ხელი.

უგზო-უკვლოდ დაკარგულნი

— კორეაში გაგზავნილი ამერიკის საინტერვენციო ჯარების რამდენიმე სარდალი უგზო-უკვლოდ დაიკარგა.
 — გაერთიანებულ ერებში შემავალმა მარშალიზებულმა სახელმწიფოებმა ამერიკასა და ინგლისს უარი განუცხადეს კორეაში ჯარების გაგზავნაზე.

უოლ-სტრიტზე „პატრიოტულ“ პანაშვიდებს მოუხშირეს: „განუსვენეს“ ლალადებენ, იქ, ცისმარე შაბათ-კვირეს! თვით ტრუმენი—საკმეველით დიდ საცეცხლურს ატრიალებს, და, „უმკვიდრებს“ სასუფეველს გენერლებს და აღმირალებს, ვინც ნადავლის მოსახვეჭად შეკაზმა და ჩააბარა და გუშინწინ გაგზავნილი— გუშინ სადღაც დაეკარგა. მათ ცხონებას შესთხოვეს უფალს, ულონდება ციციქნა გული, თვალზე კურცხალს ვეღარ მალავს— სამგზის გაპიტლერებული! —რა მოსვლია შეატომეს, ცოფი რატომ მორევია? —რა ქნას, ყელში გაეჩხირა „პაწაწინა“ კორეია! —მიკვირს: ვინც მთელ დედამიწას ჩასაყლაპად ელირება, ეს კუნძული—ერთიბეწვა ყელში როგორ ეხირება? მიეშველეთ განგსტერებო, არ დაგებრჩოთ პრეზიდენტი! მიაშველეთ ზარბაზნები, ტანკი, თოფი, ტყვია, დენთი,

მიაშველეთ სპა ლაშქარი, მოიმაგროს ეგებ გული, ეგებ თავი ისევ ჰპოვოს უგზო-უკვლოდ დაკარგული!

* * *

შეურნალებად მოუწვიეს ძველისძველი ყაჩაღები. მათ დაასკვნეს: —„თუ მორჩები, მხოლოდ ომის გაჩაღებით!“ ჩერჩილმა თქვა: —ნუ წახდები, ფარხმალი ნუ დაგიყრია, მე მაგგვარი პანლურები ათასობით მომხვედრია!

მაგრამ მაინც გულს არ ვიტებს, არ გეგონოს ჩმახი, ჭორი, შენც მიტომ ხარ პრეზიდენტი, რომ გამაგრდე - ვითა ჯორი! განა მარშალიზებული ქვეყნები და მთავრობანი აღარ გეყავს, რომ დაგვაწიონ საომარი ხმა და ბანი?

საზარბაზნე ხორცი ვთხოვოთ, და, მოგვცემენ, ღმერთი ხედავს,— ომს — „მშვიდობას“ თუ დავარქმევთ, უარს ვინლა შემოგებედავს? ერთი სიტყვით, ნუ წახდები, მოიმაგრე ციციქნა გული, მოიკრიფე ჭკვა და გონი, უგზო-უკვლოდ დაკარგული!

* * *

მაგრამ ბრიყვ ჯორს. როცა სცემენ, (თუნდაც მარშალიზებულსა),— თვით ისიც კი — შიშის გრძნობით, უფრთხილდება ტყავს და სულსა, ამიტომ და ამის გამო, საზარბაზნე ხორცის შოვნა გაუძნელდათ ძველ განგსტერებს, არ გავიდა მათი თხოვნა. არ გავიდა, რადგან ქვეყნად მშვიდობის ხმა ისე გრგვინავს, რომ თვით ომის ვირთაგვებიც დააფრთხო და შეაშინა! და უოლ-სტრიტს კვლავ აბორგებს ფორიაქი არამშვიდი. ზარი რეკს და იმართება დღეში შვიდი პანაშვიდი! პრეზიდენტი ცას შეღმუის, ომის ლოცვებს შესჩურჩულებს, და ავედრებს საცხონებლად, უგზო-უკვლოდ დაკარგულს. იქამც იყოს! მათი ბედი, თუ ამ განგსტერს დაამშვიდებს,— მოვესწრებით თვით მის სულის საცხონებელ პანაშვიდებს!

გასული წლის აგვისტოს პაპანაქება სიცხეში, როცა სოფლად მოსავლის აღება იყო გაჩაღებული, კასპის რაიონის სოფ. სამთავისის კოლმეურნეობაში, მინდვრიდან დაბრუნებულ გამგეობის თავმჯდომარეს ამხ. გიორგი უზნაძეს კანტორის მუშაკებმა სიურპრინი დაახვედრეს:

—გარდამავალი დროშა... გარდამავალი დროშა მივიღეთ, ამხანაგო გიორგი, შრომა დაგვიფასეს!— შეეგება ბუხპალტერი რუსუდანი, ხელში დროშა შეაჩეჩა და თავმჯდომარის გადაკოცნას აპირებდა, მაგრამ უხერხულობა იგრძნო, ვაი თუ ვერ შეეწვდეთ და თავი შეიკავა.

თავმჯდომარემ დროშას დახედა. დახედა და ამოიკითხა:

—გარდამავალი დროშა მოწინავე ფერმას, პირუტყვის სულადობისა და პროდუქტიულობის გადიდების საქმეში მაღალი მაჩვენებლებისათვის*.

გიორგის თვალები გაუბრწყინდა, დროშა ალერსით აათვალიერა—ჩათვალიერა და ღიმილით იკითხა:

—ვინ შოიტანა?

—ფოსტით მოგვივიდა.

—ფოსტით? ვანა ვისგან არის?!

—რაიონიდან იქნება. ალბათ აღმასკომმა დაგვაჯილდოვა, კარგი იყო, რომ თვითონ ამოეტანათ, მაგრამ ხომ იცით, მოსავლის აღებაა, გადატვირთულები არიან, ალბათ ვერ მოიცალებს.

—გუშინ აქ სოფლის მეურნეობის განყოფილების აგრონომი იყო, ასეთ რამეს თუ აპირებდნენ, რატომ არაფერი შითხრა!

—მოულოდნელად გაგვახარეს, ხომ იცი, როგორ გვცემენ პატივს რაიონელი ამხანაგები!

კარზე მომდგარი სიკეთე ისეთი ხილია, რომელსაც ყველა კბილით არ სინჯავს ადამიანი. გიორგი უზნაძემ ფერმის გამგეს მიულოცა გამარჯვება, ამ უკანასკნელმა სიხარულით ყველაზე უფრო პროდუქტიული რამდენიმე ძროხა გადაკოცნა და იმ დღეს დაბადებულ ხბოზე „შვინდა-ვაკისეულზე“ უფრო მეტად დაიწყო კუნტრუში.

თავმოყვარე კაცია გიორგი უზნაძე, მეორე დღეს მინდორში მეზობელი კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს შემოეყარა და შეხვედრისთანავე მიახალა:

—შეგიძლია მომილოცო!

—რა ამბავია?

—გარდამავალი დროშა მივიღე.

მეზობელ კოლმეურნეობის თავმჯ-

დომარემ გულიანად გადაიხარხარა და მიუგო:

—რა ოხერი რამე ხარ, კაცო, ხუმრობა არ უნდა დაიშალო?

—რა მაქვს სახუმარო.

—კაცო, დროშა მე მივიღე და შენ ტრაბახობ?

—რა დროშა მიიღე?!

—გარდამავალი, ჩვენი მესაქონლეობის ფერმა დააჯილდოვეს.

—აბა, ხუმარა შენა ყოფილხარ!

დიდხანს იკამათა ორმა თავმჯდომარემ, ორივე მართალი იყო და აბა, რომელი გაიმტყუნებდა თავს! გარკვევის მიზნით რაიონს მიმართეს, მაგრამ იქიდან გარდამავალი დროშის მაგიერ ასეთი პასუხი მიიღეს:

—ჩვენ გარდამავალ დროშებს ფოსტით არ ვაგზავნი. იმდენ დროს კი მოვნახავთ, რომ სახეიმი ვითარებაში გადმოგცეთ.

თავმჯდომარეებს ხან შეცდომა ეგონათ, ხან კი გულისხმობდნენ ცენტრიდან სხვადასხვა ორგანიზაციებმა დაგვაჯილდოვესო. ამანათის მიმღებ მუშაკებს უსაყვედურებდნენ, პაკეტი რატომ დახიეთ, ზედ გამომგზავნის მისამართი ეწერებოდაო, მაგრამ გაუგებრობა გაუგებრობად მანამდე დარჩა, ვიდრე თბილისიდან ცალ-ცალკე ასეთი მძიმარეები არ მიუვიდათ:

„კასპის რაიონის სოფლის მეურნეობის განყოფილების შეკვეთით გადმოგვგზავნათ ერთი ცალი დროშა ზომით 100x70. ღირებული გამოგზავნის ხარჯების ჩათვლით. 715 მანეთად.

გთხოვთ გადმოგვირიცხოთ კუთვნილი თანხა ჩვენს მიმდინარე ანგარიშზე ქ. თბილისში, სახანკის ბერიას სახელობის განყოფილებაში: საქართველოს გეოგრაფიული საზოგადოების საწარმოო განყოფილების ანგარიშზე № 160,009...“

მიმართვეს თან ახლდათ თავისი ნიშანდობლივი მხარეები: შტამპი, თავმჯდომარისა და ბუხპალტრის გვარგაურკვეველი ხელმოწერები. მიმღებთა არახუსტი მისამართები.

გაუგებრობა მხოლოდ ნაწილობრივ გაეფანტათ თავმჯდომარეებს. მაინც ვერ მიმხვდარიყვნენ, რა შუაში იყო გეოგრაფიული საზოგადოება და გარდამავალი დროშა, რატომ ითხოვდნენ ასეთ უცნაურ თანხას დროშის საფასურად და რაში უნდა გამოეყენებინათ ეს დროშა, როცა მათ მესაქონლეობის ფერმა მხოლოდ თითო გააჩნდათ. „მოწინავე ბრიგადისო“, ასე მაინც წერებულ იყო ზედ...

მაგრამ როგორც ვატყობთ, აქ ჩვენი მკითხველიც რამდენადმე გაუგებრობაში ჩავარდა და „საქმეს“ რომ ნათელი მოეფინოთ, საჭირო იქნება ცოტაოდენი უკანდახევა.

თბილისში, კეცხოველის ქუჩაზე არსებობს საქართველოს გეოგრაფიული საზოგადოება. ამ საზოგადოებამ შემოსავლის მიზნით დააარსა საწარმოო განყოფილება, რომელიც აწარმოებდა სხვადასხვა საამკინძაო საქმეებს და ამზადებდა აგრეთვე... დროშებს. საწარმოო განყოფილებას ჰყავდა თავისი აგენტები, ამ აგენტებმა, რაკი ისინი გეოგრაფიული საზოგადოების მუშაკები იყვნენ, შესანიშნავად იცოდნენ გეოგრაფია და ერთმა მათგანმა, სხვა რაიონთა შორის, კასპის რაიონსაც მიავიწო.

—კულტომსახურებას ვაგნივით. დაფორებს გაგიკეთებთ, დროშებს დაგიხატავთ, აგაშენებთ, დაგამშვენებთ.

—მაგას რა ჯობია!—უთხრეს კასპის რაიონის მუშაკებმა.

—მაშ მომეცით მოწინავე, სხვებზე უფრო შეძლებულ კოლმეურნეობათა სია.

—ინებეთ.

და გეოგრაფიული საზოგადოების საწარმოო განყოფილების აგენტმა წამოიღო სია, სადაც ჩამოთვლილი იყო ოცდაათამდე კოლმეურნეობა.

შემდეგ კი თქვენც მიხედვით: ადგენენ საწარმოო განყოფილების მუშაკები და სიაში ჩამოთვლილ კოლმეურნეობებს გადაუგზავნეს ამ შემთხვევაში არაფრისათვის საჭირო, ზღაპრულ ფასად ღირებული გარდამავალი დროშები.

ახლა, გეოგრაფიულ საზოგადოებიდან, მიუხედავად საწარმოო კომბინატის გაუქმებისა, მიმართვას მიმართვაზე გზავნიან, ემუქრებიან კოლმეურნეობებს, ჩქარა ფული, თორემ გიჩივლებთო და მიწერ-მოწერის კორიანტელში იხრჩობიან...

„დროშებით დამჯილდოებელი“ აგენტი კი, ვინ იცის, თავისი კომპასით რომელ ახალ ობიექტს აგნებს, სად „საქმიანობს“, სად იცინის, სად კვდება სიცილითა!

გ. ივანიშვილი

ვაჟა ფშაველას ნაკვეთები

(ვაჟა ფშაველას ვარდაყაყაღების მწარმოებლის გამოსახულება)

„ხალხის მშობლისა“ და „ბატონისა“ ავტორის მოსწრებული ხიტყვა და იხუნჯობაც უფარდა. დღემდე მდგრადი ვაჟის იხუნჯობაა და შორის ბევრია საფუძვლიანი და სახაბაო. ვაჟის ქვემოთაწინა ნაკვეთი ამოკრულა პოეტის მეგობრისა და მამოხელის მიგონებებზე. ზოგიერთია ის ჩვენს შორის ჩაწერილი.

ს. ცანიშვილი

—აბა, ბიჭებო, ვინ არის თქვენში ხელმარჯვე და ფეხმარდი აქ, ერთად აღვიღოს კურდღელსა სინძანს და როგორმე უნდა დავივიროთო,—უთხრა ერთ ოჯახში ნადირობიდან სტუმრად მისულმა ვაჟამ იქ მყოფ ახალგაზრდებს. დინამულად ადგილის მართლაც აღმოჩნდა „ამინარე“ კურდღელი. ბიჭები მის დახმარებზე გამზარდულდნენ, გაიხანჯნენ, თითის წვერებზე მდგომანი ფეხ-აბრეოთი უახლოვდებოდნენ მსხვილკის ერთი საყენის მანძილზე რომ მივალოვდნენ; უეცრად ისეუტეს და საბიჭვნი ერთად ზედ დაახტნენ კურდღელს.

—ბიჭებო, არ დახარბოთ, ცოცხალი წამოიყვანეთ!—მიმამბა ვაჟამ და სიცილი წასქდა. თურმე ვაჟის კურდღელი მოყვლა და ბიჭების გასაბრუნებლად ბურჯებში დაემალა. დიდი ხნით და სიცილი ატყდა.

—გამობარჯოს იმ ახალგაზრდებს, რომლებიც ფეხ-და-ფეხ კურდღელს იჭერენ... გაიძახდა და კურდღელს

ერთხელ თიანეთში ჩამოსული ვაჟა ფშაველა თავის მეგობარს მ. შამანაურს სტუმრად მიუწვევია და ცოლიც წინაღონად გათრებილებია. ვაცნობის თანავე მ. შამანაურის მეტულეს უთქვამს ვაჟასთვის:

—როგორ მენატრებოდა თქვენი ვაცნობა, დღეს დიდად მიხარული და ბედნიერი ვარო.

—ჩემო რძალო,—მიუგო ვაჟამ,—შენ ისე ხომ არ მოგივიდა, როგორც ერთ ხეცურს, რომელსაც მეფე ერთუდ არ ენახა, ხოლო მისი სახელით კი მოხიბლული იყო და ვადასწვევითა მეფის პირადად ნახა. ეთვანში დაბანაკებულ მიფე ხეცურმა დიდხანს ათვალიერა და ბოლოს ჰქვია:

—შენ ხარ მეფე ერთუდო?
—დაიხ, მე ვალაფერ, არ მოგწონ-ვარ?

ხეცურმა თავი გაიქნია და უპასუხა: —მეფეა შენს ნახვას შენი სახელი სჯობნიებაო.

ვაჟა ფშაველა თიანეთში ყოფნისას შესწრო რომ ბოქოული გულგებს რალაცაზე ეხებებოდა და უსამართლოდ სტუქსავდა. ვაჟის შეგობა უღანაშაულო გულგები და იქვე მდგომ ბოქოულს უთხრა:

მურტუკი მიტომ მურტუკობს, დედა ჰყოლია ვირო, საწყალი კაცის მზაცრელი ვინ გაგონილა გმირიო?

ერთხელ ვაჟის თავის მეგობრები (შოი მღვიმელი, ვანო ბუჭურაული) შეკითხია: რა მიზეზია, რომ წვერი გვაგოთერთბა და უღვაწები ისევ-ისე შავი გაქვსო.

—ეს იმიტომ, რომ თქვენზე პირ-შავთა ვარო,—მიუგო თურმე ვაჟამ.

ვაჟა ფშაველას ერთ მის ნაცნობისათვის, რომელსაც მიუწერია შამანაურს ავადმყოფ პრეტისათვის აკეთის გრანდ-დიოზული დარკბალების შესახებ. —უპასუხებია:

—დარწმუნებული ვარ, ფიცი არასაკვირო. ჩვენი მოღვაწეების დამარჯვებით ქართულები დიდ გულგებას ვიჩენთ, სიციხის დროს კი იმითი დაფასების უნარისა რა მოგახსენოს? მაგალითად, ჩემთვის დახარკბადავადილი ოცი წელია, რაც შერჩეულა და შემოფარგულული, მაგრამ ამ ხნის განმავლობაში თუ სად, როგორ ვცხოვრობ, ამაზე არავინ არაფერს კითხულობსო.

ვაჟის ბიძა რომ გარდაიცვალა, ჩვეულების მიხედვით დავითის წამებით ხელდასრულდა დავითის მოწვევით, მაგრამ რაკ ის ავად ყოფილა, თიანეთიდან ახალგაზრდა კოლა შამანაური მიუყვანიათ. კოლა ზის თურმე მარტოცა მიცვალებულთან და დიაკვნური, გამბული კილოთი დავითის უკითხავს. ვაჟა უქანიდან მიხარვია და დარწმუნებულა, რომ კოლას თურმე დავითის სასიდად აქვს გადაშლილი, ნამდვილად კი „გოგოფურ და აფშინასა“ კითხულობს. ვაჟამ მხარზე დაქაჯა ხელი და უთხრა:

—ყოჩად, ჩემო, ყოჩად, ვე წაუკითხე ჩემს მკვარს, ვე უფრო მიუე, ვიდრე მღვდლების „ვითარაცაო“.

ვაჟა ფშაველას ერთ-ერთ ნაღიშზე, ქ. გორში, როცა დღირო დაძაბულს, ექსპრომტად უთქვამს:

გულეც მეყოფა საამოდ, დღინის ნე მასმეთი უხედა, თუ დათვებო, ეს მასმინლობა მაშინ ჩაგული იქცადა... ტვინის ნე დაეჩრგავთ, ცოლავა. ნე გაღაჯაყეთი კუდაა, თორმე სმით ვერ შემაშინებთ, თედა! აქა მყავ მურჯავადა. შობათვით, რომდენიც გსურდეთ, დღირო, ბიჭს, ჩასაყურტუქავა.

* ვაჟის ძმა, ო. თიანეთელი.

თბილისში ყოფნის დროს ვაჟა ფშაველა სადალაქოში შესულიყო. თინისა და წვერის ვაჭარის შემდეგ პარიკმხარისათვის შაჟური შეუძლევიყო.

—ვა, შაჟრს რომ მამლე, სემიჩკა ხომ არ მომიყვინდა შენთვისო,—უთქვამს პარიკმხარის.

—შენ რო იცილე, რა თავი გაკრივე, მაგასაც არ გამოშართმედილო. —უპასუხია თურმე ვაჟამ.

ერთხელ თბილისში ახლად ჩამოსულ ვაჟას ერთი ნაცნობი ახალგაზრდა მწერალი შეხვდრიდა, რომელსაც უხარებია პრეტისთვის, რომ „პარტიკულეთა შორის წ. კ. გ. საზავადობაში“ დაარსდა.—ხელმოკლე მწერალთა დამამხარე ლინდი.

—რაც იქნა დამამხარე, შენ იმითი ცხონდი,—მიუგო თურმე ამ საზავადობით უკმაყოფილო ვაჟამ.

როცა ვაჟა ქუთაისში იყო, იქაურ წინის მალაზის ვაჭრის სხვა ბროშურებთან ერთად, ვაჟის რომელიღაც პოემაზე გაუტანებია გასასიდად პატარა ბიჭისათვის. ბიჭი უკან რომ დაბრუნებულა, უთქვამს: —ვაჟა ფშაველა ორ შაჟრად გავუდილოო.

—ბიჭო,—აღერსით უთხრა თურმე ვაჟამ,—ამოდნა კაცი ორ შაჟრად როგორ გაყიდლო!

ერთხელ ვაჟასათვის მის მეგობარს ვ. მათურელს უთქვამს:

—ლუკა, რათ გინდა რა დაპუტეოთ თვალთ დაღინარ. (ვაჟის ცალი თვალი ციმბირის წულულმა გაუფუქა); არა სჯობია ექიმს გასწორებინო?

—ჩემი დაპუტეოთ თვალი რომ არ გაბღღირალებდე შენ და ჩემს ძმას, სანდროს, ვილა შეგანინებდათო? —უპასუხია ვაჟამ.

სადაღმოდ, ვაჟამ თავისი უმცროსი ძმა სანდრო სკოლიდან შინ წაიყვანა ცხენზე უკან შესმული. მულაჩარის მახლობლად ვენახიდან შემთხვევით უკვებ განოსტულმა გულგმს ცხენი დღურთხი პოქეს.

—პაი, შე ბრავოე შენა,—დასკუეოა ვაჟამ,—როგორ თუ შენ ცხენი დამიფრთხობო.

—ეუ მანდ მისდინართ, ვიარეთ, მამის ცხონებამ,—უთხრა არაგველმა,—თორმე ხომ ხედავ ამ ჭეოსაო. ვაჟამ ერთი გულიანად გაღინახრა და გზა განაგრძო, მათრახი თავის ცხენს შემოკრა.

—ფრ უფრეთ, როგორ მაგრა დანძიდა ეს ჩვენი არაგველო,—დიმილი იმერტობდა იგი და გზაზე ვინც უნ შემოხვდებოდა, უკვლას მოუთხოვრებდა ამ აწახა!

მელიქიშვილის ქუჩის გაფართოების
შემდეგ დაკვირვითი წესით მიმდინარეობს
ჩელსკინელთა ქუჩის გაფართოება.

ნახ. ღონისა

—აი, ერთი, ამ ჩვენს ქუჩას როდისღა
გააფართოებენ, რომ შენს თავს დამაშო-
რონ'..

რუსთაველის პროსპექტზე გამწვრივებული ავტო-მან-
ქანები ერთმანეთს ეცილებიან სისწრაფეში და სილამაზეში.
მათ ქარავენს ისევ გამოეყო „პობედას“ შატკის სამი მანქანა,
სრიალით შემოავლეს წრე მოედანს, კონქაძის ქუჩაზე გაუ-
ხვიეს და № 12 სახლთან სამმა სირენამ თავის ეზოს
შიაკითხა.

—რა მშვენიერი სამეულია!— აღტაცებით ფიქრობს მათი
მნახველი,—აი, მესმის ტრანსპორტი! ცხადია, ბედნიერია მა-
თი პატრონი!

ეს აღტაცება საფუძვლიანია.
უთუოდ ბედნიერად ჩასთვალა თავი იმ სამი მანქანის
სამმა მეპატრონემ: პროფესორმა ნ. პ. ვეკუამ, ინჟინერმა
ვ. ე. კანდელაკმა და მექანიკოსმა ნ. მ. ბოზარჯიანმა, როცა
ზემოაღნიშნული მანქანები შეიძინეს. ეს სავსებით ბუნებრი-
ვიც იქნებოდა: სამურამ ცხოვრებამ საბჭოთა მოქალაქეებს.
და მით უმეტეს სპეციალისტებს, საშუალება მისცა დანახო-
გებიდან პირადი სარგებლობისათვის მსუბუქი მანქანები შე-
ეძინათ.

აქედან გამომდინარე სიამოვნების სათავე იმ მოვლენა-
შიც მდგომარეობდა, რომ სახლს, სადაც ისინი ცხოვრობენ,
აქვს საკუთარი გარაჟი—2-3 მსუბუქი მანქანისათვის. აი,
მიაქროლეს ეს სამი მანქანა გარაჟთან, სადაც, ჩვენის წარ-
მოდგენით, ასეთი დიალოგი გაიმართა:

—შეიძინეთ?
—შევიძინეთ!
—მერე სად უნდა დააყენოთ?
—ჩვენს გარაჟში.
—რას ბრძანებთ? თქვენი გარაჟი ხომ თევოსიანს უჭი-
რავს?

—ვინ არის თევოსიანი?
—სოფელექტროს მმართველი.
—მერე და ის ხომ ამ სახლში არ ცხოვრობს.
—რა ვუყოთ, რომ არ ცხოვრობს, საბინაო სამმართვე-
ლომ მას გარაჟი იჯარით მიაქირავე მასზე გაპიროვნებული
ორი მანქანისათვის.

—ეგ ვიცით, მაგრამ იჯარა იმ პირობითაა, რომ როცა
ჩვენი სახლის მდგმურები მანქანებს შეიძენენ, თევოსიანმა
მაშინვე უნდა დაუცალოს გარაჟი.

ამ სიტყვებზე ვილაკამ ჩაიციინა. ეს თვითონ თევოსიანი
გახლდათ. მან გაიციინა გულუბრყვილობაზე, რომელსაც აღ-
ნიშნული სახლის მობინადრენი იჩენდნენ.

—არა, რა ხათრიანი კაცი მნახეს!— იცინოდა თევოსი-
ანი,— რომ ავდგე და გარაჟი დავეუცალო! ვა, ბემურაზი ვი-
ყო, თუ მაგაზე თავი შევიწუხო. არა, გეთაყვათ, მაგაზე ოც-
ნებას თავი დაანებეთ!

—კი, მაგრამ თქვენ ხომ ამ სახლთან საერთო არაფე-
რი გაქვთ?

—ვაჰ! საერთო როგორ არა მაქვს: თქვენი გარაჟი მე
მიჭირავს, ჩემი მანქანები შიგ არის, თქვენი კი—გარეთ. მაშ
რა გამოდის აქედან? გამოდის ის, რომ თქვენ არა გაქვთ
საერთო, მე კი...

ერთი სიტყვით, თევოსიანის პასუხმა სამ ბედნიერ მფლო-
ბელს ცივი წყალი გადაასხა. მათ მიმართეს სადაც ჯერარს,
იქ თევოსიანის ჯიუტობა უკანონოდ სცნეს, ხოლო თევოსიან-
მა კანონიერი მითითება არ სცნო. საქმემ ბერიას სახ. რაი-
საბჭოში გადაინაცვლა. საბჭოს აღმასკომმა სპეციალურ და-
დგენილებაში თევოსიანს მიუთითა გაენთავისუფლებინა გარა-
ჟი. თევოსიანმა ეს დადგენილება ერთ ყურში შეუშვა და მე-
ორეში—გაუშვა.

საქმე ზემდგომ ორგანოებში გადავიდა. კვლავ დადგე-
ნილებები, კვლავ მითითება. ბოლოს, 1949 წლ. 13 დეკემ-
ბრის თარიღით სპეციალური წერილობითი ვაფრთხილება
გაეგზავნა თევოსიანს—ორი კვირის განმავლობაში გარაჟის
განთავისუფლების შესახებ. მას შემდეგ თოთხმეტჯერ ორი
კვირა გავიდა, თევოსიანი კი ისევ იცინის, გარაჟის კარებთან
სამი „პობედის“ სამი სირენა ამაოდ მოსთქვამს. თევოსიანი
მათ წინ გადასდგომია და შიგ არ უშვებს, წვიმაში და თო-

ბაიაღერკა—რელიგიური კულტის საჯარო მომღერალი და მოცეკვავე ქალი ინდოეთში. გაზეთ „ახადგაზრდა კომუნისტის“ კორესპონდენტის ცნობით, ამჟამად შავი ზღვის ნაპირზე უპატრონოდ ყრია უამრავი ნავეები და ბაიაღერკები. თუ საიდან გაჩნდნენ ეს მანდილოსნები შავი ზღვის ნაპირზე, ამაზე კორესპონდენტი სდუმს. უნდა ვიფიქროთ, რომ ისინი სწორედ იმავე ნავეებით მოცურდნენ, რომელთაც პატრონი ჯერ კიდევ არ მოვლენიათ.

წყ, წყ, — ან წყუ, წყუ, რაცა გამოხატავს აღტაცებას, გაკვირვებას ან აღშფოთებას. სახასიათო წამოძახილი მდიქვნელთა, როდესაც ისინი უსმენენ უფროსებს. ამავე მდიქვნელთა მიერ გავრცელებული წამოძახილი თეატრში სპექტაკლის ცქერის დროს. საკმაოდ ბრიყვული და თავისმომჭრელი ჩვეულება, რომელიც ახასიათებს ამ ბოლო ხანებში უფრო ხშირად ახადმოდის მოყვარულ ქალებს, მიუხედავად მათი მოკაზმვა-ჩაცმულობისა, შეგურა მედიების კისერზე მოდებისა, ჟურნალ „ამერიკიდან“ გადმოღებულ ფასონის მაკინტოშებში გამობრანჭვისა და სხვადასხვა სამკაულებით აღჭურვისა.

ხემიჩკა—მზესუმზირა, ჩვენს სტადიონზე ფეხბურთის მაყურებელთა უმრავლესობის (განურჩევად სქესისა და ასაკისა) ძირითადი საკვები პროდუქტი. თავისუფლად იყიდება ქუჩებში, სტადიონის ეზოში და ტრიბუნებზე. მიღების წესი: მარცვლის ქერქი წინაპილებით უნდა გააპო, გული ენისწვერით ჩაითრიო, ხოლო ჩენჩო კისერში ჩააყარო წინა რიგის მაყურებელს.

ა. ა. ბელ-ი

—ეგ რა დამტვრეული ქანდაკება შემოუტყუებიათ, ახლავე ოქმი შეაყენე. ვერსად დავდგამ, ჩამოგვანერონ. თქვენ რომ გყოლიათ, მე ისეთი კლუბის გამგე არ გახლავართ, სამეურნეო მუშაკი ვარ და ყველაფერი კარგად მესმის...

პაკიძელის გზით

ნან. ლალისა

ვლში, პაპანაქებაში გარეთ დგანან მანქანები, გარეშე პირი კიმათს გარაჟს ეპატრონება. ეს იმ ანდაზას გავს — „გარეულმა ტორუამ — შინაური ტოროლა რომ გააგდო“.

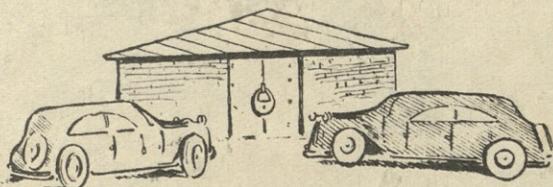
მოთმინებიდან გამოსულმა მფლობელებმა მრავალი გზა და საშუალება სცადეს, მაგრამ თევოსიანის ჯიუტობა რომ ვერ მოტეხეს, ნიანგის რედაქციას მიმართეს დახმარებისათვის.

სამწუხაროდ, ნიანგს გარაჟი არ გააჩნია, თორემ იმდენად სამართლიანად სთვლის პატივცემული სპეციალისტების გულისტკივილს, რომ მათ უსიტყვოდ დაუთმობდა თავშესაფარს. იქნებ პატივცემულმა თევოსიანმა მიბაძოს ჩვენს სურვილს და პატრონებს დაუბრუნოს მათი კუთვნილი. ამით ის უთუოდ გამოსიყიდის დღემდე ჩადენილ დანაშაულს და ბიუროკრატულ თვითნებობას, უფრო მეტი მისაბაძი მაგალითიც გახდება მრავალთათვის, რომელთა მანქანებიც გარაჟით თუ უგარაჟოთ სხვადასხვა ეზოებს თვითნებურად შეჭკედლებიან.

მითხალაუზი

—საკვირველია! შაქრით და ტკბილეულით სავსეა მაღაზია, მათ კი მაინც გადაკეტილ კარებიდან სურთ გაიტანონ!
—აკრძალული გზით მიღებულს ადბათ უფრო მეტი სიტკობო აქვს...
—უთუოდ... ხომ ხედავთ როგორი სიამაყეა მათ სახეზე აღბეჭდილი.

რედაქტორი კარლო კალაძე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალ „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1950 წ. 10/VIII. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“. შეჯ. № 1990. რუსთაველის პროსპ. № 42. გამოც. № 78. ტირ. 11.000. უე04987